

Amnèsia

El que *Amnèsia* proposa plantejar a l'espectador va més enllà de qüestionar la sinceritat com a vehicle de comunicació entre les persones. Ja no estem parlant del "permís" per dir la veritat. Es tracta de la voluntat d'escoltar-la i del gest de convidar l'altre a què ens la digui. Ja sigui en l'àmbit familiar, sentimental, laboral... la retòrica de les relacions, tal com es configura avui en dia, dona per fet que el que volem que ens diguin no és el que realment ens passa, el que som realment, sinó allò que ens farà menys mal.

"Créixer és no necessitar que et menteixin més", diu Anthony Mello. En canvi, i amb l'excusa de cuidar l'altre, ens anem acomodant en una veritat supletòria que va ocupant el lloc del que realment és. El pas del temps, les il·lusions perdudes i tot allò que forma el desafiament de la vida, quan ja no som joves, ens atrapa en la trampa de la "comoditat", d'un record selectiu, d'escoltar allò que ens deixarà més tranquils i oblidar-nos de la resta. Però tard o d'hora aquesta veritat sempre apareix.

Nelson Valente